

[Holger Eriksen.]

for, at landbrugsjord kan stige i pris, må være, at dens afkastning øges udover, hvad der måske er fremkaldt af en mere hensigtsmæssig dyrkning. Er det så urimeligt, at brugeren til gengæld må betale noget højere afgift af den jord, han dyrker?

For udlejningsejendommene er forudsætningen for grundværdistigningen, at lejen kan sættes op. Er det da urimeligt, at ejeren må aflevere den del af lejestigningen, der hidrører fra den grundværdistigning, som han ikke selv har fremkaldt? For ejere af en- og tofamiliehuse sker der som bekendt slet ikke noget. Hvori ligger det urimelige, og hvordan kan folk på den måde blive beskattet bort fra deres ejendomme? Jeg synes, at det ærede medlem skylder tinget oplysning herom. Det ærede medlem talte også om den lille mand, der havde sparet sammen til en grund for at kunne bygge, men som af en eller anden grund skulle lade være nu. Jeg begriber ikke, hvad der skulle holde ham tilbage, selvom det foreliggende lovforslag skulle blive gennemført.

Det ærede medlem søger at få de 3 300 mill. kr., som jeg nævnte i min første tale, til at forsvinde i luften ved en påstand om, at de også ville være blevet brugt udover de skatter, der iøvrigt blev opkrævet. Denne bemærkning er lidt for elegant. Det er vel næppe sandsynligt, at der, hvis disse penge havde været tilstede, var blevet gennemført flere reformer, end tilfældet har været, men hvis det var sket, havde befolkningen i alt fald modtaget fordelene ved disse reformer. Hvis man f. eks. havde gennemført folkepensioneringen i 1932 sammen med en beslaglæggelse af al ikke-arbejdsskabt grundværdistigning, havde det sidste vel kunnet finansiere det første, og så havde befolkningen fået fordelene derigennem.

Det ærede medlem hr. Thestrup optrådte som den private ejendomsrets ridder uden frygt og dadel, og dog må jeg indrømme, at jeg, hvis jeg havde været ejendomsret, havde foretrukket en anden fortaler. Man

kan nemlig ikke rette et hårdere slag mod den private ejendomsret end ved at undlade at skelne mellem den ægte og den uægte. Ved den ægte forstår jeg de værdier, man selv skaber gennem sin arbejdsindsats, ved den uægte derimod de værdier, som skabes på andres bekostning.

Her vender jeg tilbage til det eksempel, som jeg anførte i min tale i går: en mand, der ved hjælp af 2 000 kr. og et lån på 8 000 kr. erhverver en grund til 10 000 kr.; som i løbet af kort tid stiger til det dobbelte, udelukkende som følge af konjunkturændring. Jeg påviste, at den pågældende mands realformue stiger til 6 000 kr., altså med 4 000 kr., medens långiveren mister nøjagtigt det samme. Jeg spørger det ærede medlem hr. Thestrup: Er det i grunden moralsk rigtigt, at den ene således får mulighed for at tjene det, som den anden taber, og er det den slags ejendomsret, som det er hensigtsmæssigt at holde hånden over? Skulle det virkelig være tilfældet, ja, så må jeg uvilkårligt tænke på den lille episode, som Anatole France fortæller om i „Pingvinernes Ø“. To pingviner gik og gravede i jorden. Den ene var stor, og den anden var lille. Den store var doven, og den lille var flittig. Da så den lille havde gravet tilstrækkelig megen jord, sagde den store til ham: vil du være så venlig at overlade din jord til mig. Den lille sagde nej. Så slog den store ham ihjel og tog jorden, og siger Anatole France, således opstod den hellige ejendomsret. Jeg tror, det har nogen forbindelse med den ejendomsret, der her er tale om at skabe på andres bekostning.

Det spørgsmål, jeg her retter til det ærede medlem hr. Thestrup, ønsker jeg i og for sig også at rette til det ærede medlem hr. Skytte. Jeg var ikke begejstret for det ærede medlem hr. Skyttes tale. Jeg hører ganske vist, at den højtærede finansminister har den opfattelse, at den kunne udlægges på to forskellige måder, og det er kun lykkeligt, hvis det er rigtigt, men for mig at forstå var der i hvert fald et meget langt spring